

Światowe marki, koncert, indywidualne projekty biżuterii.
W Exclusive Time kupisz sprzedaż lub wymienisz
ekskluzywne zegarki, torebki i biżuterie.
Exclusive Time. Tu luksus nabiera znaczenia.
www.exclusivetime.pl
Dzień dobry Państwu.
Miło mi Państwa powitać w kolejnym podkaście żurnalisty.
Zanim zacznie się rozmowa,
chciałbym Państwa w imieniu gospodarza poprosić o wystawienie oceny i obserwację podkastu.
Nie zajmie to Państwu więcej niż kilka sekund.
Życzę dobrego odsłuchu.
Dzień dobry Państwu.
Rozmowie żurnalisty są przeznaczone dla osób pełnoletnich
ze względu na występującą w nich treść.
Pozdrawiam.
Czesław Mozil.
O, cere żurnalisty.
Dba, Sunef Med Plus.
Żurnalista.
Rozmowy bez kompromisów.
Dzisiaj u mnie, SARS-A. Dzień dobry.
Jasne, dzień dobry.
Ja muszę odetchnąć po tych pytaniach do tej roli.
Proszę Cię.
Ja sobie słuchałem dzisiaj jeszcze naszej rozmowy jeszcze raz.
I my pominęliśmy w ogóle cały wątek tego, jak Ty powstałaś i z czego zostałaś ulepiona.
I zastanawiam mnie, z czego zostałaś ulepiona przez swoich rodziców.
A kiedy my to pominęliśmy?
W naszej pierwszej rozmowie.
W ogóle o tym nie rozmawialiśmy.
A pominęliśmy wątek z czego ja zostałam ulepiona?
Tak.
Rozmawialiśmy dużo o muzyce, o tym jak definiujesz artyzm tej całej drodze do poszukiwania
prawdy,
ale nigdy nie zaczęliśmy rozmawiać o tym, jak to się zaczęło od samego początku.
No ja na pewno zostałam ulepiona z...
Zesłoności do kontroli nadmiernej.
I w moim domu nie było nigdy tematu...
Przyszłości mojej muzycznej.
Raczej scenariusz był napisany taki bardziej w zgodzie z moimi rodzicami, czyli...
Technologia żywienia człowieka.
No to mi się wydaje, że o tym rozmawialiśmy.
Wszystkie rzeczy, które są moimi wyborami i tymi świadomymi, czyli cała ścieżka zawodowa,
to samodzielne były decyzje, nie były do końca wspierane.

Ale jakie to były emocje?

Mnie zastanawiam, z jakich emocji zostałaś ulepiona, jaki to był dom?

Jaki to był dom?

Mój dom?

Co w nim panowało?

Wszyscy z nas wyjabał na start pytaniem.

No właśnie.

Wiesz, trudny był dom, naprawdę to jest taka rozmowa.

No dobrze, więc tak.

Nie zaczynamy zdania od, więc tak.

Mój dom był...

Ja wspominam dobrze dzieciństwo swoje jako szczęśliwe.

Ale tak jak śpiewam w singlu JPRDL, z gościem udzielam zresztą Piotra Roguckiego.

Wiele rzeczy, które widzimy są pewnego rodzaju iluzją właśnie i wydaje nam się, że jakaś gradacja wartości, jakiś obraz chociażby relacji między rodzicami w tym wypadku jest dobry, jest poprawny, a z czasem się okazuje, że był wypaczony.

Ja też o tym śpiewam na prologu, że ja miałam ukształtowany w głowie obraz, który wyglądał trochę jakby patrzeć do góry nogami na świat, nie?

I dużo wysiłku mnie kosztowało to, żeby postawić to wszystko na swoją perspektywę i na cztery nogi.

A gdyby teraz pozbyć się metafory i miałabyś dwoma zdaniem powiedzieć, to w uproszczonej wersji to co wyś powiedziała, że to wszystko, co widziałaś, kiedy byłaś dzieckiem, okazało się nieprawdą?

Tak.

Czyli ten dom był dużo mniej szczęśliwy niż wydawało ci się jako dziecko, czyli podsumowałaś to, że to było fajne dzieciństwo, ale ono tak trochę nie istniało, tak?

To jest bardzo skomplikowane i nie jestem przygotowana, by o tym powiedzieć chyba, bo właśnie widzisz, zaczynałam się chować za pewnymi metaforami.

Z jednej strony dużo dobrego wyniosłam, bo na pewno całe poczucie w ogóle własnej wartości, które mam i jakąś taką właśnie pytanie, czy mam, nie wiem.

No ty cały czas mówiłaś o tym, że żyłaś w deficycie poczucia wartości, bo ja te rozmowy konstruowałam na tym, że zastanawiałam mnie skąd są te dziury i też jak zaczęłaś od kontroli, to też masz bardzo dużo kontroli i zresztą sama mówiłaś, że są takie trigger, które musisz mieć pod takim kątem, żeby się tego trzymać, że to jest kręgosłup twojej pewności siebie.

Tak.

No to mnie gdzieś tam zastanawiał z czego od samego początku ty zostałaś zlepiona i co musiałaś zrzucić na przestrzeni lat, żeby dojść do momentu, żeby napisać tak świadomą płytę, bo ta płyta spotykaliśmy się ostatnio przy twojej poprzedniej płycie. No właśnie, tak, a ta tak jakby otworzyła drzwi, że zaczęło, że zaczęło po prostu być w tym bardzo dużo powietrza i bardzo dużo swobody i też budowanie dla mnie SARS-y było tarczą.

No tak, na pewno wiesz.

I teraz jak mówisz o pewności siebie, to SARS-a miała pewność siebie.

Ty, ty moim zdaniem jej nie miałaś kompletnie.

No pewnie dalej jej nie mam, dlatego właśnie muszę się zaraz chyba przełączyć na SARS-a w tym wywiadu.

Proszę cię.

Słuchaj.

Nie jestem jeszcze, nie jestem jeszcze gotowa, by może tak totalnie powiedzieć wprost o tych rzeczach, nie? Może kiedyś będę, bo może one pomogą wielu ludziom.

Natomiast z jednej strony nasz dom był swego rodzaju teatrem, który wyposażył mnie w takie, w takie poczucie radości, ale faktycznie tak jak powiedziałaś, czas pokazał, że wiele rzeczy było iluzorycznych i gdy to wszystko się rozpadło, to to było dobre dla mnie, bo zaczęłam sobie uświadamiać w takim razie, jak, jak ja mogę stworzyć na nowo swoją rzeczywistość, jak mogę w ogóle na nowo stworzyć definicję miłości.

No i wiesz, no i ją tworzę z moim partnerem, w mojej komórce, w mojej rodzinie, tworzę ją na nowo.

Ja wyniosłam z mojego domu to dzieci, to serce dziecka i niosę je dalej w sobie i już tego nigdy nie wyrwę, co to dziecko przeżyło i już nigdy tego też żadną sarsą i niczym nie zakamufluję i nie zakleję.

Ale bo ty tego nie zaklejasz sama przed sobą.

Tylko wydaje mi się, że zaklejasz przed tym, żeby ktoś tam mógł dotknąć.

Nawet w odniesieniu do tego, jak my rozmawiamy.

No jasne, bo to jest, wiesz, no po prostu to jest ultra trudne do wypowiedzenia słowami.

Tak naprawdę to właśnie ta muzyka i język muzyczny pomaga mi w ogóle to jakoś poubrać w słowa, właściwie prolog 5 minut był takim moim po raz pierwszy próbom powiedzenia wprost, co ja w ogóle czuję i taką próbą stanięcia w tej prawdzie i ubrania jej jakkolwiek w słowa.

To jest w ogóle bardzo trudne językiem nazwać rzeczy, które się czuje.

Ciężko jest nazwać sytuacje, które są mega skomplikowane, bo wiesz, każdy dom jest dosyć skomplikowany, to nie jest to, że wiesz, że było tylko źle czy coś takiego, bo nie, po prostu było dziwnie, nie, było skomplikowanie.

Więc dobrze, nie przynudzajmy z tym, ale to nie jest w ogóle przynudzanie, tylko zastanawiam mnie w takim wypadku, taka fundamentem tego domu też mogła być wiara.

Mnie zastanawiam, tak chociażby, jakbyś miała wspominać dobre rzeczy, to co było tym domem?

Kurwa, teraz nie wiem, jak mi zadać to pytanie, co wydaje mi się, że ja nie wiem, to ja ci powiem, że ja nie wiem.

A pamiętasz na przykład, takie masz jedno wspomnienie, które traktujesz jako pierwsze w swoim życiu?

Ty głęboko podróżujesz w siebie?

No mam, ja nie chcę chyba o tym gadać, wiesz co, ja pamiętać chcę dobry obraz, ja nie chcę za bardzo tego odkrywać, bo wtedy dochodzę do wniosku właśnie, że każda sytuacja mogła być rodzajem sceny i wtedy się robi strasznie bez sensu.

Dlaczego? Scena też ma pewnego rodzaju wyraz.

Nie masz wrażenia, że jeżeli spojrzysz na to szerzej, to czasami nawet to, że dzisiaj w dzisiejszym świecie pewnie też wyciągasz z tego wnioski jako osoba, która ma bardzo dużo refleksji w sobie.

Bo tak zabierasz trochę temu sens, a sama mówisz o tym często, że te złe rzeczy powodują, że potrafimy sobie później radzić z problemem.

Ja nie potrafię znaleźć odpowiedzi, ja nie potrafię znaleźć sensu na przykład na niektóre wydarzenia, które miały miejsce w moim życiu rodzinnym.

Nie wiem jaki sens był doświadczeń tych, ponadto tylko, że po prostu niosę jakiś rodzaj smutku w sobie i że może taki był ten sens, żebym ja potrafiła napisać piosenki, które mają ładunek emocjonalny takie, a nie inny i w nadziei, że jest też wiele podobnych mnie osób, które znajdują się samą się z moją twórczością, bo odczuwają podobne emocje.

Natomiast wydaje mi się, że wracając w ogóle do twojego pytania, z czego ja jestem ulepiona, to ja jestem ulepiona z iluzji, różnych iluzji i zajęło mi to bardzo dużo czasu i muszę przyznać się przed tobą, że wciąż jeszcze nie widzę światła w tym tunelu, by ja po prostu podejmuję próbę przekopania się przez te warstwy i przez te iluzje, o tym śpiewam na tej płycie, dlatego też dałam taki tytuł temu albumowi, jestem Marta, bo to jest takie symboliczne próba dojścia do siebie właśnie i nie jest takie proste wbrew pozorom, zwłaszcza kiedy przez ostatnich osiem lat wypuszczałam na scenę Avatara Sarse, która pewnie inaczej by przeprowadziła od początku te rozmowę z tobą i byłoby bardziej rzutko i

szybciej i przyjemniej jakies tam jeszcze, bo cytat wpadł w ciekawy, który mógłby się stać na główkiem.

Ale jeśli rozmawiasz z Martą, to mnie zatyka czasami, ja nie wiem, co mam ci powiedzieć, bo ja nie znam

często odpowiedzi na pytania dotyczące stricte mojej osoby. O tym jest ta płyta, że ja czasami się zastanawiam,

czy właśnie do mikrofonu doszła Marta i która Marta, ta z dzieciństwa, która wiesz trzymała gardę zawsze,

bo gdzieś tam, wiesz, to poczucie bezpieczeństwa było zachwiane czy czy jakaś inna.

Ale masz takie, no bo dualizm to już chyba za mało.

Nie, dualizm to za mało. Zobacz, ile tu jest ich.

Tych małych, simsowych Mart.

No dualizm to za mało.

Ale żyje Ci się z tym wszystkim wygodnie?

No bo to mnie też zastanawia, bo Ty mówisz o tym dorzaniu do prawdy, mówię o tym drugi raz i zastanawiam mnie,

czy Ty jesteś gotowa na prawdę?

Czy na to, co jesteś w stanie udźwignąć dzisiaj, wniąc wiemy, to prawdą?

Mi się nie żyje wygodnie i ja celowo wpędzam siebie w takie zaułki, które nie są wygodne, w wierze, że coś w końcu, wiesz, wyniosę z tego i wierzę w to, że po prostu w jakiś sposób będę dążyć z tego, żeby coś zrozumieć o sobie.

Ja nie wiem, w jakim innym celu my żyjemy, jak nie w takim by odkrywać ciągle nowe karty i nowe plansze tej gry zwanej życzo.

No to widzieliśmy się ostatni raz trochę ponad rok temu.

Co odkryłaś w perspektywie tego roku?

Kobiecość swoją, taką stroną bardziej sensualną i to, że czuję się w końcu kochana i zrozumiałam też, że to poczucie,

tak jak śpiewam na tej płycie zresztą w utworze Jaśmin, że w końcu się czuję, czy jaś,

w dobrym sensie tego znaczenia trochę mocno nawet determinuje to światło, które gdzieś tam w moim życiu się pojawiło,
bo gdy porównasz rynoszany album i album jestem Marta, to bardzo kontrastowo tak myślę widąc wyjście z tego mroku i więcej światła.
No tutaj śpiewasz takim i śmiać, czasem o tyle w brzuchu.
Bo tak jest i właściwie w tym momencie mojego życia, kiedy pewnie macie żyństwo to spowodowało, bo ja nie mam innej odpowiedzi na to, skąd się wzięło więcej tego właśnie, tego światła, nie?
Wydaje mi się, że to jest po prostu jakiś cud macie żyństwa i tego poczucia, że czuję się, czy jaś, że nie muszę próbować być nikim innym, że jestem akceptowana taka, jak ja jestem, że jestem wystarczająca taka, jak ja jestem, nawet z tym znakami zapytania, wiesz, o co mi chodzi, z tymi znakami zapytania nad samą sobą, którymi wiszą, trochę jak właśnie w simsach, wiesz, czasami kurwa nie wiem, po prostu nie wiem, nie wiem.
Czasami nie potrafię zdefiniować, uczyć swoich własnych powodów, zachowań, ale czuję się akceptowana taka, jak ja jestem i też czuję się ze sobą, OK?
Stawiając taki status sytuacji, że kurde, no ja nie muszę być idealna, wiesz, to chodzi.
No nikt nie musi, ale zastanawiam mnie, czy to jest tak, że ty odpowiedzi szukasz sama, konsultujesz to z terapeutą, rozmawiasz z partnerem?
Jak ty szukasz odpowiedzi dla co?
Właśnie tak, a czasami z terapeutą, czasami z partnerem, ale też dużo medytuję, wiesz, licząc na to, kiedy przerobisz wiele, kiedy przejdziesz ileś, wiesz, terapie są różne, nie?
Ja wstędyłam w takim miejscu swojego życia, że zrozumiałam, że chcę teraz spróbować po prostu sama ze sobą pogadać i spróbować znaleźć, wiesz, te recepty w swojej własnej kieszeni.
No i czym jest ta recepta?
Ja właśnie nie mógłbym jeszcze rozczytać tego, na razie wyjęłam dopiero kartkę.
Bo lekarze bardzo brzydko piszą.
Co?
Lekarze bardzo brzydko piszą na tych receptach.
Tak, no ja mam dobre pismo, ładne, czytelne, więc jeżeli sama sobie zostawiłam ten zapisek, to w końcu go rozczytam.
A są takie rzeczy, z którymi już się uporałaś do samego końca i już wiesz, że cię nie męczą?
Nie wiem, wydawało mi się, czasami mi się wydaje, że tak, a czasami coś wraca, wiesz.
Ja też jestem taką, ja też staram się unikać takiego nadmiernego rozkminiania z drugiej strony, żeby nie wpaść w coś takiego, co się nazywa.
Znaczący nie wiem, jak to się nazywa, nie wiem, czy kojarzysz takie zjawisko, że ludzie wchodzą w terapię i są od niej uzależnieni.
No ja też, to jest normalne, ale to przez miłość do samego siebie, bo często po prostu rozmawiamy o samym sobie, jesteśmy bardzo szczęśliwi, rozmawiając i tak dalej, wchodzą w to.
Tak, ale to jest w pewnym momencie się robi też toksik drugą stronę i bardzo mu chciała nie wpaść w coś takiego, więc wiesz, tak naprawdę dlatego ta rozmowa z Tobą zaczęła się od bardzo trudnego pytania de facto,
bo związanego z jakimiś głęboko dotykającymi mojej osoby zagadnieniami, a ja właśnie staram się na co dzień jakoś tak ultranieonizować sobą,

więc nawet nie potrafię nawet Tobie odpowiedzieć takich pytań, które może terapeuta by mi zadał i bym tak właśnie siedziała i przez godzinę się rozkminiała po nicę do kłębka, a z czego ja jestem ulepiona, a co my to z drugiej strony opodzi?

Proszę Cię, jasne, że jesteś bardzo świadomą osobą, więc wiesz, że na przykład w niektóre rzeczy możesz, tylko i właśnie patrząc na nie, później je powielać.

No tak, ale wiesz, no jakby nie...

No co, chcesz powielać te same błędy, które widziałaś w życiu swoich bliskich?

Nie, ale to... Słuchaj, absolutnie, to jest inna kwestia, wydaje mi się, że to jest takie oczywiste, że tego nie powielamy, tak?

Ale ty chciałaś się głębiej.

No tak, ale od tego mówiliśmy zacząć, no bo to są jednak takie rzeczy, które...

To Ty nie zaczęłaś, to nie zadałaś tak pytania.

Mogłaś powiedzieć, czy są...

Proszę Cię, wiedziałem, że mam wybitnie, inteligent, powiednośćkę i mogę zadać jej pytanie dużo bardziej złożone i głębokie.

To ja je nadinterpretowałam Twoje pytanie, no to odpowiadając o Twoje pytanie, jest wiele rzeczy, których nie chciałabym powielać.

Jakiś.

W swoim domu rodzinnego.

Na przykład chciałabym być rodzicem bardzo obecnym w życiu mojego syna, pomimo tego, że moja pasja i nie chcę rezygnować z siebie jako kobieta pracująca,

to staram się robić wszystko, co w mojej mocy, żeby każdego dnia być w życiu mojego syna, by towarzyszyć Mu w każdej i w każdym jego skoku rozwojowym, by być around po prostu.

I uważam, że przedszkola i wszystkie te sytuacje, w których dziecko do szóstego roku życia jest odseparowane od mamy, nie jest dobre,

bo to jest tylko wymysł systemu właśnie uderzający w rodzinę.

Tak, czytałem Twoją wypowiedź o tym, że rodzice powinni boikotować ten system edukacji, wyśmiewać go i prowadzić otwartą wojnę.

No tak, tak uważam, ale teraz jeszcze tutaj dopowiedziałam o tym.

Widzisz, no to, a jak porzucasz dom i patrzysz na swoich znajomych z dzieciństwa, kim oni byli, kim Ty byłaś w tej całej grupie, to też mnie zastanawiało, no bo znam te...

Wiesz teraz o mnie jako nastolatce?

Tak, to jest bardzo interesujący etap Twojego życia, z tego co udało mi się dokopać, a jeszcze szczególnie te ufo, wywoływanie ufo, kim byłaś, jak byłaś dzieckiem nastolatkom.

Wiedzimuchom taką. Wiesz, no jakby ja zawsze byłam, nie narzekałam nigdy na brak towarzystwa.

Co było ciekawe to to, że ja zawsze chciałam być w różnych subkulturach i jedną nogą chciałam być z metalami, drugą z koszekażami i też odnajdywałam się w każdym środowisku zawsze.

No i taka byłam, lubiłam ludzi zawsze różnych, nigdy nie przeszkadzały mi właśnie te kategorie młodzieńcze, wiesz, że dzisiaj trzymają z tym i ci z tamtymi tego nigdy nie rozumiałam, zawsze chciałam.

Ale ludzie to akceptowali, no bo jednak te środowiska, które wymieniłaś, były dość mocno zamknięte na siebie, to nie jest tak.

Nie, no właśnie metal, nie do końca mnie akceptowali, bo właśnie oni się denerwowali, że ja się też trzymam z koszekażami.

Ale dlaczego nie hip-hopowcami tych koszekażów wybierałeś?

Wiesz co, właśnie w moim liceum, czy byli hip-hopowcy, ta kultura nie była wtedy u nas tak popularna, u nas były metal i koszekaż.

No bo powiedziałaś w szkole, że czułeś, że odstajesz od norm społecznych przez swoją barną osobowość.

No tak, ale się nie dotyczy środowiska rówieśniczego.

No nie, ale co też mnie zastanawiałeś, to domyśliłem się, że odstawałaś od norm społecznych.

No wiesz, tu na życiu ciągle byłam dojeżdżana przez nauczycieli po prostu.

Na zasadzie, na przykład w liceum, moja mama była dyrektorką tego liceum na całe szczęście, ja bym pewnie wyleciała 300 tysięcy razy.

I jakby z nią miałam dużo takich rozmów, żeby się zachowywała.

Ja nie wiem, co to znaczy do końca, bo wiesz, to też przerabiam, na przykład współcześnie z moją menadżerką,

że jakby ja żyję w jakiejś takiej swojej iluzji, jak powiedziałam, każdy kreuje swoją rzeczywistość.

W mojej rzeczywistości niektóre moje zachowania, jakaś, nie wiem, na przykład rodzaj bezpośredniego zwrotu do kogoś, czy coś,

jest formą właśnie szacunku, że ja chcę być z tobą szczerą, wiesz, z tobą gadam bezpośrednio, ale ktoś to może odbierać jako... Kogoś to może zranić, na przykład, że to jest tłumacz, że zbyt bezpośrednio.

Ale co dlatego może tego nie słuchać? To nie jest tak, że puszcza my to dla każdego, w każdym miejscu, w kraju,

że musi tego słuchać, może zawsze to wyłączyć, więc to jest pewnego rodzaju wybór.

No tak, ale bardziej mi chodzi o to, że mam poczucie, dostając sygnały ze świata zewnętrznego, że są ludzie, którzy nie rozumieją mojej, na przykład, formy komunikacji, które jest bardzo bezpośrednia i wprost

i odbierają to, na przykład, jako formę czegoś, no, krzywdzącą ich na przykład, tak?

No dobrze, ale...

Albo arrogancją, na przykład.

Ale co z tego, ale arrogancja?

To zakawa o arrogancję.

Ale arrogancja jest chyba jak najbardziej ok, ona raczej nikogo nie krzywdzi.

No wydaje mi się, że gdybyś mówił...

Dziękuję ci, że nie tłumaczysz przed tymi ludźmi.

No nie, gdybyś mówiła o tym, na przykład, że ci są gorsi, bo mają inny kolor skról albo inną orientację,

okej, to kogoś krzywdzisz?

Tak.

Ale krzywdzić czy malogancją?

Nie, no krzywdzić, że czasami ludzie są tak przyzwyczajeni do jakiegoś konstruktów, do jakiegoś schematu,

w którym funkcjonują, że gdy przychodzi ktoś zewnątrz i mówi, zmieńmy to, no to szukają jakiejś formy sprzeciwu.

No często formą sprzeciwu i formą manipulacji, by pozostać w tym, co dobrze znamy, jest to, żeby powiedzieć, zraniłaś mnie, albo przykro mi, albo coś.

No i wtedy faktycznie...

No jesteśmy na straconej pozycji, no bo co zrobisz, nie?

Jak kogoś, ktoś już ci mówi, ej, teraz tu mnie jest przykro,

no to nie chciałam, tak, no to już się nie odzywam wtedy.

Wychodzisz ze swojej iluzji, ze swojego świata,

mnie też zastanawia, na ile ty jesteś otwarta na przykład na to,

twoje, na przykład, poglądy są zupełnie inne niż konfederacji,

ale zastanawiam, nie na ile ty, na przykład, wychodzisz, żeby zobaczyć ten świat,

no bo żeby go oceniać, tak rzetelnie trzeba go zobaczyć.

To nie jest tak, że można tylko i wyłącznie spojrzeć jednym okiem,

żeby móc powiedzieć, co się widziało w całym obrazie.

Wychodzisz poza taką swoją strefę komfortu, w swoim życiu,

przykład polityczny był tylko i wyłącznie takim kontrastowym,

ale chodzi mi o cały świat.

Ja staram się tak naprawdę...

Ja się wypowiadam na te, na tematy, które mnie stricte dotyczą i interesują.

I wtedy staram się wyjść i pogłębić wiedzę,

ale gdy coś mnie nie interesuje, to też tego nie oceniam.

Bo ta płyta jest bardzo...

Ona jest bardzo szeroka tak naprawdę,

no bo jeżeli mówisz o poszukiwaniu siebie,

to znaczy, że musiałaś poznać kilka swoich osobowości, które masz w sobie.

I też musiałaś...

Tak, i musiałaś też dość starannie wybrać, co ci się w sobie podoba i nie podoba.

Nie, nie musiałam do czego.

Znaczy, no wydaje mi się, że wybierałaś dla własnego komfortu życia.

No bo to, co mówisz, że wpuściłaś światło, to znaczy, że coś wybrałaś,

no bo wybrałaś światło, a nie wybrałaś mroku.

No może tak, ale to się po prostu wydarzyło.

Powiem ci, że to nie był nawet mój wybór,

może siła wyższa tym zarządziła.

Ale siła wyższa z drugiej strony,

jeżeli wybierasz to, że rozmawiasz z partnerem

bądź z terapią, to o czymś, co jest do przepracowania,

to znaczy, że to nie jest siła wyższa, tylko to jest twój wybór w tym wszystkim.

No wiesz, ale z drugiej strony,

no tak, zawsze jest wolna wola, jasne, że tak.

No ale jak cię palec Bożynie dotknę, to nie zobaczysz czasami czegoś.

No wiesz, Beton, jak też chce coś może zmienić, ale nie widzi, co?

Może tak.

Powiedziałam to, co powiedziałam.

Może tak być, a przejdźmy do twojego

dorastania i pierwszych miłości. Miłość była ważna w twoim życiu?

No jasne, bo...

No bo tak, miłość zawsze była ważna.
To jest ogólnie nadrzędną wartością w moim życiu.
I jak wyglądały twoje pierwsze miłości?
Twoje związki to może być bardzo ciekawe.
No toksik.
No tak, i ta sama zresztą gdzieś tam podkreślała,
że ty byłaś toksyczna w wielu relacjach.
I na czym polegała to toksyczność?
No wiesz.
No nie wiem, właśnie do tego pytam.
Toksik, no po prostu toksik, no.
Przed wszystkim oczekiwaństwo, chcieństwo,
zazdrość,
masakra.
Nie, źle wszystko.
Słabo.
Bo jest zazdrosna?
O jezu, no tak.
No wiesz, to...
Jakby czego to możesz oczekiwać
od dziewczyny
z zaburzonym poczuciem bezpieczeństwa,
która wchodzi w życie młoda, dorosła
i rozpaczliwie szuka tego bezpieczeństwa.
To kurde był chyba ten case,
który mnie wpędzał w, wiesz, w ślepe załuki
i wpędzał mnie w takie zachowania,
których się wstydzę.
Natomiast...
To czekaj, a czego ty się możesz wstydzić,
jeżeli chodzi o...
No zachowań, rozumiesz, jak sobie przypomnę,
jakieś historyczne zachowania,
wiesz, awantury,
wielu rzeczy się wstydzę.
Nie chcę nawet o tym mówić.
A pewnie każdy z nas tutaj...
No co?
No proszę, proszę.
Mikrofon należy do ciebie.
Nie.
Ja chcę mówić o tym, czym się mogę pochwalić.
Możesz się pochwalić z tym, co jest ten.
No ale ja jestem, że możesz się chwalić,

bo możesz się chwalić drogą,
no bo to też jest tak,
że dużo ludzi zostało na tym etapie.
Tak, zupełnie, zupełnie serio.
To nie jest tak, że to mija wraz z wiekiem.
Aha, nie?
Nie, no tak, ludzie byliby szczęśliwi wtedy.
Wszyscy po trzydziestu byliby szczęśliwi.
A wyobrażasz sobie, że wszyscy po szczęście po trzydziestu...
Wiesz, jakie ja niewiele wiem w swojej iluzy...
i bańce iluzorycznej.
No słuchaj.
Właśnie.
Dlaczego to się zmieniło?
Może mi ktoś powiedzieć?
Mhm.
No kto?
Ja.
Szukasz siebie cały czas.
Dlaczego to się zmieniło?
To jest ciekawe, rozumiesz?
W twoim życiu?
Tak.
Dlaczego udało mi się stworzyć fajny związek?
Nie wiem.
Po prostu się nagle udało.
A to czekaj, jak wchodziłaś do ten związek,
to byłaś bardzo podobną osobą do tej, która...
Tak.
Tak.
Tak.
I nawet mieliśmy z tym,
tak.
Tak.
I nawet mieliśmy z moim partnerem na samym starcie taką rozmowę,
w której właśnie jakaś tam była chłótnia,
te tarcia, na starcie, nazwijmy to.
I usiedliśmy...
I oboje powiedzieliśmy to samo.
Ja nie chcę tak..
Ja nie chcę znowu utworzyć tego samego.
Nie róbmy znowu tego samego, co oboje mieliśmy w przyszłości.
I to...
Widzisz, no...

Ja ci mogę powiedzieć, że w moim życiu w takich prostych sytuacjach jest wiele...

Wydarzyło się w ogóle wiele jakichś takich cudownych, nie wiem, uzdrowień, tak to bym nazwała, bo tłumaczę ci, ja nie jestem w stanie dać, a nie doradzić nawet nikomu.

Jak to w takim razie zrobić, żeby po tylu toksycznych związkach mieć je w końcu takie fajne?

Nie wiem, pomodlić się.

My z moim partnerami się modlimy.

Po prostu, żeby było dobrze.

Ale modlicie się tak klasycznie?

Tak.

Widzicie do kościoła?

Nie.

Klasycznie w naszym rozumieniu.

To to znaczy klasyczne.

To jest po prostu rozmawiamy z siłą wyższą.

I rozmawiajcie tak od samego początku, jak jesteście razem?

Nie.

Rozmawiamy tak...

Rozmawiamy od jakiegoś czasu czasami z razem, a czasami osobno.

Ale po prostu się modlimy o dobre życie, jak tu inaczej powiedzieć.

On był takim regulatorem tego, że na przykład, nie wiem, kiedy wpadałaś w histerię, dawał ci znać, że w nią wpadasz, no bo to jest bardzo interesujące.

Tak, tak, tak. Paweł mówił weź się, spokój.

Ty też działałaś na niego w taką stronę?

Tak.

Bo to jest po prostu może ta odpowiedź.

To jest to, że po prostu trafiłaś na kogoś, kto trochę...

Myszę, że obie osoby trafiły na siebie w dobrym momencie i obie miały wolę pracy nad sobą.

I myślę, że...

Sorry, ale no...

To się pewnie wariacko dla niektórych, ale naprawdę...

Sfera duchowa bardzo nam pomogła uregulować burzliwe emocje, nazwijmy to.

I nasze przeszłości.

Nie wiem, czy to będzie trwało zawsze,

ale dzisiaj każdemu bym życzyła takiego związku,

jak i ja mam z Pawłem,
bo jest po prostu tak, wiesz, lekko, nie?
Na zasadzie, kiedy tu mam stresy,
kiedy mówiąc tu mam na myśli Warszawy,
czy pracę moją,
to powrót do domu do Gdyni
i rodzina moja, czyli właśnie Paweł i Leonard teraz,
to jest moja kotwica.
Też te wysokie emocje, to jest coś taki czynnik,
przy którym łatwiej ci się tworzy muzykę,
czy raczej łatwiej ci się ją tworzy
przy tej kotwicy, kiedy jest spokojnie
i może nie faluje tak mocno.
No widzisz ten album, jestem Marta,
to jest pierwsza taka moja płyta,
nagrana w takim, bym powiedziała,
spokojnym wajbie,
w tym znaczeniu,
że bez żadnych skrajnych emocji
w takim spokoju i takim uświadomieniu sobie,
że jest fajnie w tym życiu,
że w ogóle fajnie jest móc dalej robić muzykę,
że fajnie jest zacząć od początku.
Właśnie tak mało stresu było w ogóle
też przy tej płycie,
bo jednak wszystkie poprzednie moje wydawnictwa
kojarzą mi się z jakimś rodzajem
szarpaniny takiej, nie?
Przy produkcji, wiesz,
a tutaj było tak lekko.
No, na pewno to się powtórzę,
że zostałam mamą
i to codzienne patrzenie na mojego syna,
który jest po prostu tytułowym lukrem
w moim życiu,
to mi pozwoliło tak spokojnie pracować.
Ale też, no, powiem to,
praca w domu,
z dzieckiem, za drzwiami.
Może komuś to sprawia trudność.
Mi to dawało takie poczucia właśnie bezpieczeństwa,
że jesteśmy wszyscy razem,
tutaj wyjdę, coś uknę w termomiksie,
za chwilę wracam do studia,

popracuję, jestem obecna,
wszystko idzie do przodu,
razem tworzymy z Pawłem.
Jesteśmy jakby
tak kolektywnie połączeni
jego rodzina
i nasza praca jest lifestylem
i wszystko się zgadza i nie ma toksiku, no.
To u mnie Janek Bochowicz teraz był,
swojego czasu mistrzy UFC
i jak urodził mu się syn,
to powiedział, że ojciec zawsze bije
dwa razy mocniej w octagonie
i że gdzieś dla niego
ten syn też był taką
siłą do cięższych
treningów
i może po prostu coś w tym
jest. A ja na tej płycie na pewno
miałem coś takiego, że nie słyszałem walki,
nie słyszałem szarpania,
tylko właśnie to było coś takiego,
a też zastanawiał mnie,
czy w twoim życiu największą walką
była ta walka o marzenia.
Nie, kurde.
W moim życiu mówię ci, ja już jestem
zmęczona gadaniem nawet o tym.
W moim życiu największą i najbardziej
wkurzającą walką jest walkę z samą sobą.
To fascynująca walka.
Możesz tylko wygrać i wygrać.
No proszę cię, dla mnie to jest
akurat bardzo ciekawe, no bo jeżeli
przejrzysz sobie całą twoją twórczość,
no to pomyśl sobie runostanę.
Ta płyta, weź poprzednią przed
runostanami, nie pamiętam tytułu niestety, przepraszam.
Zakryj chyba.
W sobie trzy ostatnie twoje płyty.
Właśnie. Która to jesteś prawdziwa?
Właśnie coś schiza, co? Nie, dlatego...
My też, jak się spotkaliśmy pierwszy raz,
mówisz, wiesz co, ja nie wiedziałem, że to jesteś te.

No tak. Że to ta sama osoba, to też są twoje piosenki.

No tak, no jasne, że tak.

Tylko właśnie dlatego uważam, że to jest fascynujące i tak z perspektywy odbiorcy, jak to się z twoim fanem.

To dla niego, to jest fascynujące.

Wydaje mi się, że

ktos

patrząc na ciebie

i będąc twoim fanem, może czuć wielką dumę

patrząc na to, jak mówisz dzisiaj o spokoju,

o kotwicy,

o tym, co dało ci dziecko,

o tym, jak opowiadasz o

związku.

To są... No tak,

ale ta płyta trochę o tym opowiada.

Ta płyta jest

stworzona w ten sposób, że sam ci to powiedziałam,

że jakbyś miała ciągle motyle w brzuchu.

No tak, ale fajnie było, jakby też to inni widzieli.

No to cieszę się, bo

wiesz też

cała traklista w ogóle jest

nieprzypadkowa. Starłam się to sławą

tak ułożyć,

jak pisałam utwory

i jak zrzucałam

z siebie te kolejne warstwy,

gdzie na koniec jest sztorczyk,

który nawet zrobiliśmy takie

outro do tego utworu

kosmiczne.

Bo paweł,

się śmieje zawsze, że ja

mówię właśnie też o tym

powrocie do kosmosu

i do tego wywoływania

ufo i mówi dobra, to na koniec

wyślemy cię

w kosmos i sztorczyk

ma takie kosmiczne outro, jakby

faktycznie startować w kosmos

uciec na chwilę.

No i wiesz,
no i tyle.
Też mi się bardzo spodobały te twoje
słowa, jak już tak mówimy
o twoich odbiorcach i o tym,
co ty niesiesz, jak byłeś nauczycielką
muzyki. Mówiłaś uczniom, że przecież
chodzi o osobowość, którą wszyscy mamy
w sobie, chociaż chodzi o jej
wydobycie, gdy cały zewnętrzny świat
próbuje to zagłuszyć. W świecie społecznym
jest szumu, newsów, informacji, mediów społecznościowych.
Ma to konsekwencje, że przestajemy słyszeć
siebie, przestajemy wiedzieć,
co mamy sami sobie do powiedzenia.
A ty, kiedy zaczęłaś tak naprawdę
słyszeć samą siebie?
Ja jestem ofiarą tego systemu
tak samo jak wszyscy.
Ja jestem
zła na to, że
mam tak mało czasu,
by ze sobą właśnie pobyc
i usłyszeć, co ja sama mam sobie do powiedzenia.
Co ja lubię, czego już nie lubię,
w jaką skórę jeszcze chcę nosić,
którą chcę zrzucić, co czuję w ogóle.
Jesteśmy tak prześladowani
teraz, zresztą celowo,
by nic nie wiedzieć o sobie.
A ty byś powiedziała, że jesteś cały czas w drodze?
No tak brzmisz.
Na pewno jestem w drodze, nie jestem zen,
nie jestem żadnym mistrzem, jestem amatorem
życia.
Chciałabym
kiedyś być w to lepsza.
Chciałabym potrafić codziennie
mieć minutę dla siebie.
Ale tak jak śpiewam na prologu 5 minut
ciężko jest wyrwać te minutę
dla siebie w natłoku
tych codziennych spraw
w tej gonitwie zawodowej.

Powiem Ci, że jak był lockdown
naturalnie to około działały się
straszne rzeczy.
A jednak
tyle dobrego się wydarzyło
dla mnie samej w tym czasie.
Chociażby to, że
mogłam
wsłuchać się w to, co mam sobie do powiedzenia.
Nie pracowałam tyle,
mogłam zająć w ciążę,
znaleźć na to czas.
Dobrze, to brzmi ogólnie.
I wiesz,
niby teraz się mówi,
to jest normalność.
Kurwa, serio? To jest ta normalność?
Ta gonitwa za wszystkim?
Ten stress?
To, że wszyscy mówią dookoła, że mają ból brzucha?
Bo
jeden drugiego ciśnie w korporacji
i ludzie zapominają
jak robić rzeczy dla fanu, dla frajdy?
To jest ta normalność?
Nie wiem, coś tu jest nie tak.
Tylko zawsze niestety
ogól. Ja wiem, że Ty nie lubisz
generalizować i nie lubisz ułagalniać,
ale niestety tak wygląda świat,
że jeżeli chodzi o jego konstrukcję,
ten świat jest tak skonstruowany
od momentu, kiedy my żyjemy,
jeżeli nasi rodzice, nasi dziadkowie itd.
I tylko pojedyncze jednostki
potrafią też wyciągnąć te wnioski
i żyć po swojemu to nie jest tak,
że trzeba być
artystą, żeby mieć takie życie,
bo też po prostu można zrezygnować z pracy z korpo
i zacząć robić to, co się lubi.
Tylko niestety świat jest zbudowany na chciwości,
bo chodzi nam
tylko i wyłącznie o popularność,

o pieniądzu.

Budujemy na tych prostych pragnieniach
całą wizję naszego życia,
no bo przecież ludzie nie
przyjmują awansu, dlatego,
że zazwyczaj chcą się bardziej spełniać,
tylko chodzi o to, że awans idzie razem z podwyżką,
masz więcej obowiązków, więcej pracy,
ale też większej, więcej kasy.

A ja myślę, że to jest jeszcze bardziej
właśnie złożony temat, że to jest
bardziej kwestia tego,
żeby ta jakość życia
tak naprawdę gorsza, po to, żebyśmy
musieli ciężko pracować,
po to, żebyśmy nie mogli
mieć czasu na pomyślenie,
czego tak naprawdę w ogóle pragniemy,
bo przecież gdyby każdy
człowiek miał czas
faktycznie się zanurzyć w sobie i dojść do tego,
co sprawia, że się uśmiecham,
co sprawia, że jestem szczęśliwy.
No i nie wiem, myślę, że wiele osób nie potrafiło
być w tych szybkich twoich pytaniach
dać odpowiedzi tak szybko, co sprawia,
że się uśmiecham i że jestem szczęśliwy.
Ale gdzie nie mają czasu się zastanowić nad tym,
co daje im szczęście.

A gdyby mieli, to myślę, że
nigdy się długo nie zastanawiał
nad tą zmianą w życiu.

Przecież każdy z nas z natury chce szczęścia, prawda?

No dobrze, tylko zobacz.

Mamy, jeżeli pięć dni
w tygodniu pracujemy przez osiem godzin minimum.

Nie tłumacz, ja wiem, że to jest złożony.

To jest po prostu proporcja, jest taka,
że jeżeli wracasz do domu na, nie wiem,
dwie, powiedzmy, tak trzy, cztery godziny,
ale dodatkowo masz takie dwie, że faktycznie
masz coś zrobić.

No to rozmawiamy o tym, że masz 10 godzin
w pięciu pierwszych dniach tygodnia

do tego, żeby coś konstruktywnego zrobić
i zrobić coś dla siebie.
Ale jeżeli masz dzieci,
partnerka, partnerkę,
to ten czas już się w ogóle rozjeżdża
i macie weekend, czyli weekend fragment
taki świata, gdzie tylko chcesz odpocząć.
No bo przed chwilą pracowałeś pięć dni
i co teraz masz robić?
Dlatego ja uważam, że
to jest skonstruowane z tego,
żeby o tym myśleć, nawet jeżeli pozbawilibyśmy
nasz wszystkich bodźców świata.
To i tak tego czasu byłoby piekielnie mało.
No bo nie powiesz mi chyba,
że to jest dużo czasu
w odniesieniu pierwszych z pięciu dni tygodnia.
Dlatego co się z źle ułożone?
Ale z jednej strony działa.
Oj.
Nigdy nikt nie powiedział,
może, że mogłoby
zadziałać też inaczej, albo nikt jeszcze
nie spróbował może, to znaczy ja próbuję
tak inaczej. Mi działa.
Ja mogę tylko powiedzieć innym ludziom, którzy
ewentualnie teraz mnie słuchają,
że świat może działać inaczej
i jeżeli to zmienisz w swojej
przestrzeni
to jest szansa, że też
twoi znajomi
to powtórzą. Ja na przykład mam
tak, że ludzie, które mi się otaczam
żyją podobnie do mnie.
Dlatego często jak wychodzę
z tej swojej bańki Gdyńskiej
Leśnej
choćby w Warszawie
te bóle brzucha
to mam takie, kurde, ale dlaczego
właśnie
bo w mojej bańce
ludzie mi podobni podejmują

inne decyzje i wybierają inny styl życia.
To jest zawsze też ułożone w takim odniesieniu rodzice oczekiwania.
Boimy się łamać schematy. To jest jak idziesz na siłowni mam schematy swojej rodziny bo mój scenariusz był przez moich rodziców dla mnie napisany inny.
To czego nauczyła cię twoja droga?
Od samego początku. Od ważnych decyzji.
Tak pani taka uduchowiona powiedziała ci, że jesteś od razu kojarzona z odważnymi decyzjami i że te odważne ruchy czasami przynosił ci też kilka kłopotów.
No tak, ale wiesz na koniec zawsze jest dobrze.
Czyli uważasz, że zawsze lewy jest dobrze ryzykować?
Tak.
A co było największym ryzykiem w twoim życiu?
Wiesz takim pierwszym ryzykiem, które pamiętam i taką pierwszym właśnie odważną decyzją było to, że wiesz no skończyłam liceum i te oczekiwania rodziców, żeby pójść na technologię żywienia do Wrocławia.
Czyli powtórzyć ich ścieżkę i to zrobiła. No i wiesz nie pracowałam wtedy i więc dostawałam od nich pieniądze na to, by edukację kontynuować, według ich myśli.
Więc tą pierwszą odważną decyzją było powiedzenie im, że Jars tego rezygnuje i że będę szła swoją drogą i liczyłam się z tym, że nie będę miała wsparcia

z ich strony i
no i tak zrobiłam
i wyszło mi to na dobre.
No a nawet ty
byłaś przestraszona, jak rodzice wyjęli
ścieżkę z kasą?
Wiesz co, ja byłam
przestraszona przede wszystkim tego, co usłyszałam
bardziej. Już te pieniądze nawet nie były takie ważne,
tylko zawód.
Wiesz, to jest
co naj... zapamiętałam jako
najbardziej takie trudne dla mnie
i bolesne to, że
moja decyzja
jest zawodem.
Tak, że ich zawiodłam.
No wiesz co chodzi, to rozczarowanie w głosie.
Co to odpierdalasz, wiesz?
A ja myślę sobie, co ja odpierdalałam.
Może coś źle.
Sama uwierzyłaś to.
A z drugiej strony to serce się wrywało
na tą ścieżkę, którą idę
dalej, tak? Najtrudniejsze
było też to, że postawić
te kroki
nie widząc tej drogi.
To było też bardzo trudne.
Kiedy chcesz podjąć
każdą decyzję, no bo
jesteś nieszczęśliwy, więc nie jest tak trudno
powiedzieć sobie, dobra, zmieniam to.
No to idę, ale gdzie?
No muzyka chcę robić.
Ale jak? Którę?
Wiesz, to było trudne dla
mnie. Ale się okazuje,
że ta odważna decyzja
i działanie
w pewnym momencie droga
się pojawia. Tylko trzeba iść.
Kiedy ci rodzice powiedzieli, że są z Ciebie
dumni?

Jak zobaczyli sukces
zewnątrzny?
Czyli długo musiałeś na to czekać?
Myślę, że w moich
rozrachunkach, tak.
Ale wiesz,
ja
nie
nie szukam
nigdy tego,
choć
moja mama jest to mi powtarza, że
jest za mnie bardzo dumna,
ale no tak jakby długo musiałeś
na to czekać, bo
ona się bała,
czy ta decyzja mi da
dobre życie.
Zawsze cisnęła, żebym miała
skompletowane w każdą
stronę wykształcenie.
Ja już w pewnym momencie miałam
tyle zakończonych rzeczy.
To były naciski mojej mamy.
Zresztą w sumie dobre,
bo zawsze
te kolejne kopy w systemie
edukacji jakoś tam mnie
zauwały, ale no
ona się po prostu bała o moją przyszłość.
Nie wierzyła w to, że
to się może udać ten szalony plan, że
ja chcę też robić muzykę
z tego życia.
Szczególnie, że to była dla niej taka chyba ścieżka
kompletnie alternatywna i niezyczywista.
Zupełnie, wiesz, właśnie o tym mówimy, że
żyjemy w świecie, w którym każdy
tworzy swoją iluzję
i rzeczywistości
i możemy czasami stać i wiesz
patrzeć się w gwiazdy
i ja powiem, że jezu, jak pięknie świecą
gwiazdy, a ty powiesz, ja tam widzę

tylko kamienie. No i wiesz
i to takie były
rozmowy między nami, no dwa różne światy,
ja mówię, że chcę śpiewać, a ona musisz
mieć jakiś zawód.
Okej, a widzisz dużo podobieństwa
w sobie, swojej mamy?
To jest bardzo zastanawiające.
No, nie widziałam, ale
Parker też mi zwrócił na to uwagę, że
wszystkie rzeczy, które mnie w niej denerwują
to jest lustro.
Na dupie kończość
reżyserowanie mojego życia
mi też się to zdarza
reżyserować życie innym ludziom.
No i chyba ta na dupie
kończoność
i...
A czekaj, a lubisz to w sobie?
Wiesz, no ja w ogóle
lubię to w sobie, bo
dla mnie opieka nad drugim
człowiekiem jest
właśnie czymś, co chyba wyniosło,
że jestem po troszkę ulepiona z domu, tak?
Mama zawsze była
nad opiekuńczą.
A te złe rzeczy, które
masz w sobie też widzisz,
że je odziedziczyłaś?
Złe rzeczy.
Ja myślę, że taką główną
złą cechą, która
mi przeszkadza żyć,
to jest to, że jestem kontrol-friciem.
I to też z domu?
No i to jest
No jak możesz wiesz?
Nie da rady.
Nie da rady wierzyć, wiesz,
opaczność Bożą, a tym samym
sprawdzać po Panu Bogu.
No raczej to jest bardzo trudne.

No, a wyobraź sobie, że ja tak czasami mam.
A są jakieś takie
demony, które wiesz, że masz?
Które cię czasami dopadają?
W słabszych momentach, w bezsilności?
W sensie wiesz, to zdarzyło mi się
parę razy pomyśleć, że
chyba kogoś pobije.
To są te demony?
Chyba tak.
A czym chciałeś kogoś pobić?
Pięściami czy czymś większym?
Bo ja chyba z ręki
żeby poczuć ten cios.
Bardzo dobrze byście się klócić w tym domu.
Mam dużo w sobie
frustracji i agresji,
jeśli chodzi o świat.
Zdarza mi się to.
Muszę pracować na to bardzo uważać.
Żeby się nie wkręcić za bardzo.
Dlatego nie, staram się nie oglądać za dużo telewizji,
nie śledzę tego co się dzieje.
Bo wiesz,
pomyśl sobie.
Na dopie końcówkę, połączę nas
z kontrol freakiem.
To się kończy bitwą.
Na głosy.
Na cokolwiek.
Wiesz, czasami chcesz
po prostu widzieć jakieś absurdy
i myślicz sobie może to trzeba rozwiązać
już siłą w takim razie, skoro nie dociera normalnie.
Ale wiesz, że
ty patrzysz i widzisz gwiazda, ktoś widzi kamienie.
Gdzie się kończy tolerancja?
I dlatego muszę wiesz,
gdzie to się kończy.
Gdzie się kończy kontrola
a zaczyna odpuszczenie.
Ja nie wiem czasami tego, wiesz.
Nie wiem, gdzie jeszcze
do którego momentu działasz.

Do którego momentu cisnąć i działać.
Nie wiem, w imię jakichś wartości, idei.
A w którym momencie już powiedzieć
odpuszczam. Ja nie wiem,
nie potrafię tej granicy często znaleźć, bo
gdy odpuszczę za szybko
to myślę sobie, kurczę, mogłam więcej
zrobić.
A gdy odpuszczę za późno
to mówię, kurwa wykańczam się.
Kiedyś odpuściłaś twoim zdaniem za szybko?
Chociażby na ścieżce
zawodowej.
Czy kiedyś odpuściłam za szybko?
Nie.
Właśnie
najczęściej odpuszczam za późno.
To musi być
strasznie wygodne dla ciebie.
Interesujące też jest to
szukanie prawdy, bo powiedziałaś, że od twojego debiutu
szukałaś prawdy, głównie w innych ludziach
słuchałaś rad. O jednej radzie mówisz
ciekawie, że szukałaś prawdy, to
jak szukasz prawdy to stań na głowie, to też
okazało się być iluzją.
Pomyślałam, że może jak popłynę pod prąd
to znajdę prawdę, ale wpadłam jedynie
w odwrócony nurt kłamstwa. Świat
jest niczona ilość iluzji, łatwo się pogubić.
To w których fragmentach ty się pogubiłaś
tej iluzji?
Bo jednak patrząc na to
muzyka, show business, bardzo duża
kariera, młoda dziewczyna
to jak wymieszasz to wszystko
to głównie wychodzą problemy.
No zauważyłam.
No i gdzie ty się pogubiłaś? No słuchaj, na każdym kroku
jest
chyba, to chyba chodzi
o oczekiwania moje,
że
zaczynam, debiutuję, wchodzę

do branży muzycznej, mam jakiś obraz tego w głowie, że tu chodzi o muzykę, o mojej piosenki, o jakieś wartości, o to, o tamto. Okazuje się, że nie, że tak naprawdę chodzi o biznes, o jakiś rodzaj przekalkulowania mnie i nagle się okazuje, że przez ostatnich 8 lat powstał obraz mojej osoby i ja na to patrzę i mówię, że to nie jestem ja, więc jakby w ogóle skąd po pierwsze się to, to wzięło, jakby nie panujesz nad tym nad tym, nad tą branżą nie panujesz nad tym, nawet kogo z Ciebie robią czasami, kim się stajesz w oczach drugiego człowieka. Ja w tym momencie jestem dla siebie i dla innych, że chciałabym te wszystkie warstwy i te wszystkie zdania, które przez ostatnich 8 lat do mnie przywarły, jakoś to odkleić i powiedzieć, że tam jest ktoś inny. Ale to jest takie trudne, bo dzisiaj miałam też taki wywiad i właśnie ktoś powiedział do mnie wiesz, a czy nie byłoby właśnie zdrowie i żebyś Ty jednak tego awatara wypuszczała i oddzieliła pracę od siebie, nie? Jest taki styl, artyści często biorą taki model funkcjonowania w naszej branży, że ten wychodzi tam w okularach, jest jakby odcięty, robi swojej, wraca do domu i jest sobą powiedzmy.

Ja właśnie tego nie potrafię, bo dla mnie to jest, w moim wypadku to było jakiś taki rodzaj obudy, bo w momencie w którym ja się decydowałam wejść na tę drogę, ja chciałam, by to był mój lifestyle, by to było prawdziwe, by to było misyjne. A z drugiej strony się okazuje to być bardzo trudne i doświadczenia, które gdzieś tam po drodze napotkałam, sprawiły, że ja okazało się, byłam za słaba na to, nie mogłam tego dźwignąć i przychodziłam wiesz, tą skórę krokodyla Sarsiego i okazało się, że zawiodłam trochę samą siebie, na zasadzie wiesz, no nie udało mi się, rozumiesz? Nie udało mi się być i pokazać siebie prawdziwą, bo nie potrafiłam znieść jakiś ciosów, no najprościej mówiąc. Ciosów, które się przerodziły w traumy, które teraz są komiczne, bo wychodzą ze mnie w postaci takich, że na przykład boję się wsiąść do taksówki i pojechać na wywiad sama. Dlaczego? No bo właśnie bo właśnie to jest cena z tyłu, że masz takie doświadczenia ze strony drugiego człowieka czasami, że się zaczynasz bać ludzi i bać sytuacji po prostu jakichkolwiek. To są nieracjonalne lęki po prostu. Cena wyśmienionego debiutu. To co Cię takiego spotkało? No bo pewnie poza tymi takimi

historiami, które są dzisiaj zabawne.
W momencie, w którym ja debiutowałam
i to było jakby
piku gdzieś tam też z popularności
ja nie miałam
opieki
wokół siebie ludzi
nikogo nie miała
po prostu.
A jak byś miała zabrać jedną
osobę z dzisiaj do wtedy, to kogo byś zabrała?
No to Pawła bym zabrała. Myślę, że
nie byłoby kłopotów, które mam dzisiaj.
No bo ty mówią co najnowszej płycie
mówisz, że wracasz do siebie, że
gdy debiutowałaś,
miałaś w sobie naiwną radość, zrobienia muzyki.
Ale to znaczy też, że ty byłaś
wypalona w pewnym momencie?
W 2019 roku
nic nie czułam
jak wychodziłam na scenę, jako bioram
nagrody.
Wiesz, ludzie pili szampana
a ja po prostu ryczałam i sobie myślałam
w ogóle gdzie jestem,
co ja chciałam. No i wtedy
zaczęłam szukać odpowiedzi na to pytanie
co ustalałyśmy ze sobą
Carsa na początku.
No i ustalałyśmy na początku,
że chcemy robić muzykę i się nią cieszyć,
że chcemy być
dawać ludziom radość,
dawać ludziom wzruszenia,
ale też chcę być szczęśliwa
w swoim życiu.
A jestem szczęśliwa też w momencie,
w którym się rozwija,
kiedy wychodzę ze strefy komfortu
tak jak śpiewam
w tym utworze ze zdechłym osobom
palet. Samotność,
wiesz, wyję tak samo na szczycie

i tak samo jak jesteś w budzie
dzisiaj czy tam na dnie.
No i ja byłam samotna
na szczycie, wiesz, w piku, kariery
ale kompletnie jakoś tak
bez
smaku.
Teraz jak wychodzę
na scenę, bo po raz pierwszy w życiu
grałam koncerty z
materiałem,
przedpremierowo grałam, nie wydałam
albumu, w sensie
jak gramy piosenki, które się jeszcze nie ukazały
cały sezon letni grałam
i piotrę Rogłuckim
i tak dalej
i znowu
czuję to co kiedyś,
typu te motyle w brzuchu,
ta ekscytacja, wiesz, jak mi odbiorą
jakie będą emocje
znowu czuję frajdę
ze swojej pracy.
Dlatego to jest
mój drogowska, dający
mi znać, że idę
dobrą drogą, ale wiesz, to jest jak z obrazem.
Fotele w podkaście
żurnalisty zapewnia
Jumisu.
Zaczynasz malować obraz
czasami nie wiesz co
będzie na koniec, nie, jak to będzie wyglądało
i ja też jestem ciekawa tego
jak to będzie
na koniec wyglądało. Na razie wydaje mi się,
że wiesz idę
coś tam maluję, jakiś szkic jest
może kilka kolorów rzuciłam
ale nie wiem jeszcze co będzie
co powstanie z tego, wiesz, myślę tutaj
kolejnej płycie o tym rozwoju
tej drogi, którą

de facto zaczynałam, mówię, no, od początku
a tak naprawdę jeszcze gorzej jest, bo
łatwiej by mi było debiutować
z taką czystą kartką
a ja nawet nie debiutuję
z punktu zero, tylko chyba
wiesz, innego, bo
bo mam te historie
która
nie wiem, może komuś przeszkadzać
otworzyć się na to co
teraz to powiedzenia, wiesz co
mi chodzi, ktoś może nie
ufać
dlatego tak ważne dla mnie było
przyznajnie się w tym prologu
do tego, że nienawidzę kłamstwa
ale czuję, że
że trochę
okłamałam. A myślisz, że ta
płyta może doprowadzić
Cię do tego momentu, w którym
byłaś w samym pik, tylko już
dużo lepszej i bardziej komfortowej
sytuacji psychicznej?
Wiesz, teraz jak zadałaś mi to pytanie
to myślę, że to jest jakieś
moje pragnienie i marzenie
bardzo bym chciała tego, bo chciałabym
przeżyć znowu ten pik
ale
właśnie z takim
stanem rzeczy i też z takimi
ludźmi i też właśnie
tak, nie?
Będąc też gotową na to
w takim imię
wtedy. Na pewno nie było
wiele rzeczy przygotowanych na to.
Chyba ten pierwszy pik
to jest taki moment, na który nikt nie jest gotowy
no, bo to są rzeczy, które musisz
poczuć i zobaczyć, żeby
powydać mi się, że gdyby ktoś ci powiedział

wtedy, że
będziesz na samym szczycie, ale będziesz samotna
tutaj tak jak się dobra, dawaj to, no w ogóle
co ty gadasz, to to samotność.
Wiesz, nawet to nie chodzi o to, że
ktoś by mi zapowiedział, że będziesz
samotna, ale że
ci coś się podają
wiesz, że
się po prostu ludzie okażą
wcale nie tym, co ci
mówili, że są.
Ty też się okazałaś nie tym, kim
mówiłeś, że jesteś, no bo też bardzo
mocno się zmieniałaś na tej cenie.
No ale w relacjach powiem szczerze
jestem niezmienna tutaj.
Jeśli chodzi o, to co ci powiedziałam
na początku tej rozmowy
wiele rzeczy się wam nie zmienia
ale
to, które się niesie od dziecka
jest to samo.
No dobrze, powiedziałaś o tym, o okłamywaniu
co jest bardzo, bardzo ciekawe ogólnie
jeżeli chodzi o ten, o ten prolog
to co mówi Marta, czego nie powiedziałyby
sarsa?
Co mówi Marta, czego nie powiedziałyby sarsa?
Mhm.
No właśnie jebać to
rób swoje.
Chyba to.
A kiedy miała
to jest bardzo ciekawe w ogóle w takim odniesieniu
sukcesu, tego o czym mówisz
to mnie zastanawia
czy wyobrażasz sobie w ogóle
to, że kiedykolwiek
mogłabyś jeszcze być tamtą
sarsą, którą byłeś?
Nie, nie wyobrażam, w sensie
nie odcinam się
to było tak

ale nie wyobrażam sobie by
tamtę zrobić
nie no, jakby wiek nie ten
mindset nie ten
nie da się tego powtórzyć to by było
głupie.
Co jest największym kłamstwem o tobie, które sama
skonstruowałaś?
Trzałam masę tego
No to, proszę.
Że wszystko robię sama
to jest chyba największy kłamstw
A dlaczego to kto to robi?
No właśnie
to robi cała masa wspaniałych ludzi zawsze
Ale mówiąc to
chciałaś być indywidualistką
taką doskonałą, perfekcjonistką
Tak, no to znaczy
wiesz, to jest
najgorsze w tym wszystkim jest to, że
ja w to kłamstwo wierzyłam
przez długi czas
że ja sama stoję
za swoimi dokonaniem
i za wszystkim
i tak naprawdę
jest z czasem
i też przy Pawle
właśnie moim partnerze
i zarazem producencie płyty
zrozumiałam, że
największym
największym przywilejem
właśnie, którego
doświadczyłam w życiu
to jest to, że są ludzie, którzy
pomagają mi
i wykonują częściej zadań po prostu i pracę
Powiedziałeś też o tej nauce, on mówił
bardzo dużo o naturze
i naturze i natury?
Tym więcej świata
rozumiesz, przeczytałam też o tym przetulaniu drzew

że daję ci to energię
eksperymentowałaś kiedyś z naturą
przez ajałaski, grzyby i takie rzeczy?
eksperymentowałam z naturą
ale nie brałam ajałaski nigdy
inne
co to znaczy inne
wiesz co, bardzo fajny jest
sasafras
z naturalnych to
to tyle
bo mnie też zastanawiało
to ostatnio oglądałem sobie wywiad z
harm stylistem chyba i on opowiadał
o tym jak brał grzyby
w odniesieniu do twórczości
że on eksperymentował
poszukując właśnie
siebie trochę w innej formie
i gdzieś tam mi się to skojarzyło
przed tym fragmentem tej części
ciebie o tej, jeżeli chodzi o związanej
z naturą
ja mówił, że on nigdy wiadomo
to jest wywiad, więc nie mam pojęcia, czy to jest prawda
czy to nie jest prawda, ale on mówi o tym, że on nie bierze
kiedy jest smutny, kiedy imprezuje
tylko w tym procesie artystycznym
i mnie też to zastanawiało czy w takim procesie
artystycznym to są rzeczy
które mogą ci jakkolwiek pomagać
i na przykład czujesz, że to jest uwalniające
nie
nie, naprawdę
nie potrzebuje dopalania się
jeśli chodzi o
wene czy tworzenie
nie potrzebuje na szczęście
wiesz, tak naprawdę
przepływ
taki
stajnie się takim kanałem
przez który przepływa
informacja artystyczna, nazwijmy to

czy wena, czy ładawar
nie musisz być pod wpływem
żadnych dopalaczem
naturalnych czy mniej naturalnych
natomiast można to wyćwiczyć
i mi się wydaje, że ja całe życie
to ćwiczyłam i
że to umiem
bez
na zasadzie nie wiem czy widziałas
taka bajka jest fajna o tym jak
widzisz, ja oczywiście nie mam pamięci
tytułów
dusza, może to się po prostu nazywa dusza
takie kulki są, które są duszami
one wpadają w ciała ludzi
i tam
w głowie się nie mieści
w głowie się nie mieści pasia
w głowie się nie mieści to są emocje
a to będzie o te dusze
co w duszy gra
widziałem to chyba
wiesz, to jest świetna bajka, niezwykle poruszająca
i w ogóle wierzę w ten konstrukt
że tak
może tak być
że dusze wybierają sobie zestaw
cech, na przykład przyjsciem
na świat narodzeniem
że chcesz być charyzmatyczny
taki
i że twoją pasją będzie muzyka
że to będzie ten twój drive
który będzie cię ciągnął przez życie
abyś się zdobywał doświadczenia
ktoś może mieć macierzyństwo, ktoś może mieć coś tam
no i ten bohater
wiesz, ma ten drive muzyczny
więc to go ciągnie
i kiedy
wchodzi w ten moment tworzenia
czy wykonywania muzyki
to jest pokazane, że

w tej bajce, że jego dusza
dosłownie się łączy tam
ze światem duchowym
czyli, że jego nie ma
tutaj fizycznie
tylko, że już tam
jest otwornięty, czy nie wiem jak to
no trzeba obejrzyć tę bajkę, polecam ci serdecznie
ja wiem, kto to z bajką zadać
i ja mam coś takiego, że
kiedy ja tworzę
i czasami, nie czasami, często
ustawiam kamerę
żeby po prostu nagrywać to, co gram
bo ja nie jestem w stanie tego
zarejestrować w swojej świadomości
tylko potem to odtwarzam
i mówię, wow
tak jakbym, nie wiem jak to powiedzieć
jakbym słuchała, wiesz, że ktoś to
gra, nie ja
i też twarz, nie
w zasadzie czemu robię takie miny, wiesz
tak jakby to było poza mną
zupełnie
wydaje mi się, że jest coś w tym, że jeżeli ktoś
ma tego drive'a, te pasje
to coś, co sobie wybrał
zanim przyszedł na świat
bo mnie to była muzyka i komponowanie
to poprzez to
łączy się
z tym
światem duchowym
i nie potrzebuję do tego grzy, bo
czy właśnie tak jak powiedziałam innych
wspomagaczy
bo to jest ten mój drive, który mnie łączy
z siłą wyższą
a co cię łączy teraz z kayaksem?
no płyta wydajemy
ale jedną, dwie
pytaż mnie o szczegóły umowy
jak mnie znasz

to wiesz pewnie, że ja
bardzo sobie cenię niezależność
no właśnie
to mi zaskoczyło
ale powiem Ci, że
za co cenię sobie też kayaks
to to, że
to dla mnie nowy styl postępowania
z artystą
sama umowa wygląda bardzo inaczej
niż te wszystkie, które do tej pory
podpisywałam
jest miła
no wiesz
nie jest rodzaj jakiejś
smycie czy coś, tylko to jest
dobro wolna wola
właśnie to jest to
to jest z własnej woli chęć
pracy razem
jak przestaniemy mieć wolę to nie będzie pracy
a jak mamy wolę to działamy
to jest fajne, to jest
kurde to jest budujące po latach
że wiesz
robimy coś?
no jasno
ale podoba Ci się też katalog wydawniczy
kayaksu?
tak wiesz no
ja jestem fanką
Kasi Nosowskiej
no też Krzysztof Zalewski
jest
świetny
i fajnie jest być pośród artystów
których prywatnie
lubię słuchać
to jest dla mnie
miłe
ja też
mi jest miło, że ja mogę pośród nich być
ale wydajesz te płyta
i jak Cię znam to Ty też jesteś

dwa kroki do przodu no bo jesteś kontrol freakiem
co znaczy, że Ty wiesz co się wydarzy
tak i co się wydarzy kawałek dalej
robię następną płytę
no i tyle
ale będziesz
będziesz podążała ścieżką, którą
marty?
ja myślę, że jeszcze jestem na tym etapie w dalszym ciągu
dzięki Bogu
no bo jakbyś się już tak szybko zmieniała
to można było Cię nie dogonić
nie mam pojęcia
nic się tutaj nie dowiedziałem
nie wiesz co
jedyna stała rzecz
to zmiana, ale faktycznie
nie popadajmy w skrajności
ja myślę, że kolejny album będzie
no właśnie
zaczęłam powiem Ci szczerze pisać piosenki
tutaj do Warszawy, wczoraj z Pawą
nagrywamy utwór, który będzie duetem
zresztą z artystą
który jest też właśnie w Kajaksie
już teraz jestem mega dumna z tego
bo piękny utwór powstał
w jeden dzień
więc dobry przepływ
był z zaświatów
no i Ci mogę powiedzieć, że jest to
w estetyce w dalszym ciągu takiej
czyli jeszcze się nie przełączyło
nic we mnie, jest ciągle motyle w brzuchu
jesteś artystką, która nie chce
mówić tylko i wyłącznie
o rozrywce, ale również żeby coś za tym
szło więcej, to co powiesz Polakom
przed wyborami
wiesz co, myślę
sobie, że fajnie by było
żeby w tym roku
stawiam
na kobiety w tym roku

w tym znaczeniu, że
ja bym bardzo chciała
żeby
poprzez te wybory rząd miał
trochę więcej twarzy kobiety
więcej
empatii
więcej
zobaczenia człowieka
dlatego
myślę sobie, że fajnie
jakby wszystkie dziewczyny, wszystkie kobiety
korzystały z tego przywileju
wywalzonego
i zagłosowałam
nie wiem, czy jest
idealny wybór
ale myślę, że
nawet nieidealny
człowiek
może zrobić coś dobrego
więc
życzę po prostu
tak typować
żeby poszło
ku dobremu
a zielona granica też wywoła
w tobie tak duże emocje
jak w całym społeczeństwie
ja nie widziałam tego w filmie
bo nie było jeszcze premiery
czy było już tak
ja nie widziałam filmu
widziałam tylko zajawkę
u Kubeł Wojewódzkiego
że powstał taki film
więc muszę nadrobić
zaległości
bardzo mocne
że dużo ludzi
emocjonalnie zareagowało
natomiast ja w tym czasie
mierzyłam się z stanem
podgorączkowym mojego syna

no i po prostu zeszło trochę na drugi plan
zagłębianie się w ten temat
zrozumiałe
ale też jeszcze ciekawą rzecz mówiłaś o Ukrainy
całkiem niedawno, bo oni walczą za nas
czuję
potrzebę solidarizowania się z nimi
jestem równocześnie
jednocześnie szczęśliwa, że nasz naród podam i się zjednoczyć
w empatii i pomocy
dzisiaj jednak nastroje polityczne są trochę inne
to cię trochę niepokoi
że tak to zaczyna wyglądać
że trochę politycy zaczęli napuszczać jednych
na drugich
widzisz no
nie mogę niepokoić się rzeczami
który mnie daje swojej uwagi
do końca
ja jestem
zwolenniczką takiego podejścia
a jeśli chcesz by świat w jakiś sposób
wyglądał
to ten model wdraża
najpierw w najbliższej tobie przestrzeni
czyli w swojej
więc
ja się sobą nie niepokoi
a co się dzieje
u innych
no cóż możemy tylko
patrzeć na co my możemy zmienić
i jak my możemy kreować
rzeczywistość naszymi
postawami czy nie
to dobrze
bo już myślałam, że gadam głupotę
bo tak patrzysz na mnie
nie, bo mam jeszcze bardzo ciekawe pytanie
kto 16 października wygra wybory
twoim zdaniem, nie możesz powiedzieć, że nie wiesz
nie, no
a po co mi zadajesz pytania
które potencjalnie mogą podzielić naszych odbiorców

zadaj mi jakieś które zjednoczy
weź że daj przykład
kiedy wychodzi twoja płyta
6 października
kiedy będzie pierwszy krączę po premierze
8 października w Krakowie
w ogóle będzie świetna trasa klubowa
na którą chętnie ciebie zaproszę
będziemy w Krakowie
w Opolu, w Gdańsku, w Warszawie
we Wrocławiu, będą goście
będą gościnie
będzie też, no nie powiem, będą niespodzianki
i zupełnie nowe
aranżacje też utworów, które możesz kojarzyć
lub nie, z repertuaru
SARS-y
kojarzę SARS-y
no i będzie też Marta
i wiesz co ci powiem
zagram
pierwszą minutę epilogu
na koncertach, czyli coś co
w ogóle jeszcze nie istnieje
Jesteś dzisiaj najbardziej szczęśliwa
w swoim życiu?
kurwa
takie pytanie
no wydaje mi się, że tak
dlatego zadałem ci takie oczywiste pytania
jak możesz w ogóle
jak można szczęście
zrobić w takiej aż rozpiętości
szczęśliwym, nie wiem
można być raz na jakiś czas
teraz jesteś szczęśliwa czy nie?
w tym momencie nie jestem zastrysowana
czy, proszę Cię
w ogóle wiesz, cały czas mam w głowie to pierwsze pytanie
boże co to
oczywiście się zaczęło
mógłobyś tylko lepiej
nie wiem
to łańcowo, to wyszło, że jestem

może nieogarem
metafora do twojego życia
co, metafora do mojego życia
jestem szczęśliwa
ale ogólnie to powiem Ci
że najczęściej bywam najszczęśliwsza
w dwóch momentach
właśnie w momencie kiedy
kończy koncert
strasznie to przyjemne
wiesz, jeszcze bym mogła
jestem szczęśliwa
no i kiedy widzę
uśmiech mojego dziecka
dodajmy może do tego partnera
będzie mu trochę sympatycznie
dobra, dodajmy do tego Pawła
że jestem szczęśliwa
niech ma
nie no one ogólnie jest
no właśnie, Paweł
producent płyty
ojciec mego dziecka
zobacz, dużo rzeczy nam wyszło fajnie z miłości
dziecko, płyta kolejna
czyli
płentom naszej rozmowy może być to, że kochajmy się
bo z tego wychodzą całkiem niezłe rzeczy
i ludzie
tak, kochajmy się, bo z tego wychodzą piękna rzeczy
i nie bójmy się
wrócić z kury na drugą stronę
a może się okacić, że jest ciekawie
i tak to zostawmy
bardzo ci dziękuję
ja Tobie dziękuję